

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 534

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

17 d'octubre 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17605

Moments de prova

En el moment que escrivim aquestes ratlles, no sabem quin serà el final del debat de les Corts Constituents en l'anomenat problema religiós. Les veus més intolerants i les notes més absurdes hi han estat donades, i fins s'ha procurat que l'opinió del carrer s'ocupés de la qüestió, sense aconseguir-ho massa fins ara.

Poca cosa en podem esperar de bo d'aquest debat. Són molts encara els qui, amb una ideologia veritablement tavernària i de ple segle dinou, creuen encara que l'ésser republicà val tant com ésser anticlerical i anticatòlic i no passen per menys que per repetir la sort tantes vegades jugada en aquesta trista Espanya de fer sortir els religiosos per a cridar-los al cap de poc temps.

De totes maneres, nosaltres hem de saber una cosa que és ben certa: que l'Estat, d'ara endavant, no tindrà religió i restarà absolutament separat de l'Església. Almenys un règim de Concordat vingués a relacionar ambdues potestats! Però sigui quina sigui la resultant del paupèrrim debat de les Corts, ens hem de fer ben bé càrrec de què han arribat per als catòlics moments difícils i que d'ací endavant ens hem de preocupar de l'Església procurant substituir l'acció econòmica que l'Estat deixarà d'acomplir. Fins ara dir-se catòlic volia dir acatament a les ensenyances de l'Església. Però els sacrificis podien ésser prescindits. D'ara endavant dir-se catòlic i complir socialment com a tal voldrà dir a contribuir eficaçment al sosteniment de les càrregues de l'Església i adoptar una posició de sacrifici com han hagut d'adoptar tants i tants de germans nostres de totes les terres del món.

Mentrestant procurem passar aquest moment difícil amb el màxim dolor fecund, però amb la major esperança del que som capaços. La nostra doctrina és una doctrina d'optimisme, ja que no havem de professar-la de cara a la terra i de cara a l'avui, sinó dirigint l'esguard al cel i girats cap el demà etern i inacabable.

En la lluita aferrissada que, amb les armes legals a la mà ens espera, no hi havem de portar emmetzinat l'esperit amb l'odi ni amb l'esperit de revenja contra els nostres germans que socialment es volen proclamar els nostres enemics. Hem de

demostrar que som fills d'una doctrina de pau i que el Mestre Diví va morir per a tots i deixant-nos com a penyora el suau precepte de la caritat. Hem de saber lluitar amb les armes de la civilitat, però sense que se'ns pugui atacar mai per la banda de la nostra actuació violenta i injusta. Fem ús de totes les armes legals que ens proporciona la civilitat moderna. Acudim al diari, al míting, al vot, a la societat internacional a fi que arreu es conegui la injustícia de què en un país catòlic els únics que no poden associar-se en catòlic són els catòlics. Però no passem d'aquí. La nostra caritat — que no ha d'ésser feblesa, és clar — és l'única arma amb la qual ens hem de distingir dels qui volen ésser els nostres enemics i l'únic camí que els ha de fer obrir els ulls a la veritat.

Pensem que aquest exemple ha començat ja per part dels de dalt. Si els nostres digníssims diputats a les Constituents haguessin hagut de contestar als atacs i a les coses vils de què han estat objecte en les seves idees, a hores d'ara tindriem encesa una guerra entre germans. Amb tot, han sabut resistir fortament, amb cristiana paciència, i han fet el veritable sacrifici de restar allí fins al darrer moment. Han esgotat els mitjans legals per a resistir l'empenta dels homes més desenfrenats d'Espanya i han vist atacat tot allò que de més sant i sagrat existeix amb grolleries sense fi. Amb tot, han posat el seu cor en Déu i han resistit fins a darrera hora.

Seguim-ne l'exemple. Hem de resistir també. I resistirem si els mitjans naturals no són oblidats; si l'oració ens acompanya constantment; si l'esperança en la perennitat de la nostra religió floreix ben ferma en el nostre cor. Nosaltres, al cap i a la fi, tenim armes molt més poderoses que les del camp d'enfront. Són les armes de l'oració, de la caritat, de la paciència i del caràcter que ha d'imprimir a tot bon cristià pel sol fet d'ésser-ho.

Fermes en el nostre lloc; escoltant la veu de l'autoritat i no donant un pas més enllà de ço que ens dicti el deure; aquesta ha d'ésser la nostra posició en aquesta hora de dolor per a tots, la qual, dissortadament, no és nova a Espanya. I posar el plet en mans de Déu tot i esgotant les armes legals que se'ns ofereixin. Serenitat i confiança.

Al meu amic O. Arnalot

Que Déu te guard:

O íntim amic meu Oleguer Arnalot! Quina bona pensada has tingut de fer un feix de llibres indesitjables per a llençar-lo lligat a la voracitat d'una flamarada. No esperis gaire a executar la sentència, no fos cas que t'arribessin sol·licitacions d'indult que t'entendriessin el cor que tu ens dius que és petit com el d'un ocellet i amb unes fibres tendres com primes de violí.

I, tanmateix, tens a la llibreria un tros de prestatge buit? I quina sort. A mi els llibres em fan sobreeixir de casa; a les llibreries tinc prestatges amb doble rengle, pels recons hi ha paquets de llibres lligats amb cordills, tinc ple de fulletons un calaix de la calaixera que vaig poder afanar de la meua dona després de llargues raons. Pel damunt de la taula i de les cadires també hi veuries productes de la indústria llibretera, i quan m'arriba un llibre nou, com que no sé on posar-lo, el porto tres dies a la butxaca fins que m'adono que pesa massa, després va a parar a la tauleta de nit, més tard damunt l'escalfapanxes, d'allí el treu la minyona i el desa a l'armari dels draps a la cuina fins que se n'adona la mestressa i el treu d'un lloc tan inconvenient i prova de deixar-lo damunt la taula del despatx; però com que allí ja no s'hi aguanta ni una agulla de tan enfarfegada que està, el llibre nou a la fi fa cap a un reconet damunt la pila lligada.

Com anava dient, ja que tens la sort de tenir un pam de prestatge de llibreria desocupat, abans no et comprometis amb qualsevol ximpleria (qui no és capaç de fer-ne alguna!), escolta la proposició que et vull fer.

Tu em dius que has provat de treure't les cabòries llegint novel·les per si fos veritat allò que diuen els castellans que *un clavo saca otro clavo*, i és clar, t'has trobat amb dos claus en compte d'un. I és que aquella dita només deu ésser veritat a Castella; pel que fa a la nostra terra els claus sempre s'han arrencat amb unes estenalles.

Vols millors estenalles pel cas que unes que poguessin arrencar del cor tota afecció que sigui desordenada? Què et sembla si llavors et trobaries curat de les cabòries que fan néixer els fets estantissos d'aquesta vida miserable i sempre aniries trobant terra ferma per caminar, un estímul permanent que t'evités el cansament i un estel sempre al davant que et donés una orientació mai perdedora?

Totes aquestes coses trobaràs en la lectura de la *Biblioteca d'Exercicis* que, sota la direcció del P. Ignasi Casanovas, jesuïta, ve publicant el Foment de Pietat.

Ara com ara n'han sortit tres volums que necessiten com a cosa de mig pam de prestatge i, si a Déu plau, encara en sortiran quatre o cinc volums més. T'avenço aquestes mides a fi que entenguis que el pam de llibreria que tens desocupada el necessites ben bé tot per als nous hostes que et vull endossar i fins penso que hauràs de premsar els companys de la dreta i de l'esquerra i, si gemeguen, que prenguin paciència.

Em permetes que et faci dos quartos d'explicació sobre aquests volums que han sortit?

Et diré que en conjunt la *Biblioteca d'Exercicis* és una col·lecció de llibres ordenats a donar-nos un coneixement autèntic i perfecte del text i de l'esperit dels Exercicis Espirituals de S. Ignasi de Manresa.

Ja veig com rius per sota el nas perquè no he dit Sant Ignasi de Loyola; però tu em diràs si com a Sant fou fill de Loyola o de Manresa. Espiritualment nasqué a Montserrat i passà a Manresa la seva infància i joventut espirituals on en poc temps es féu home acabat i santificat.

Deixem les coses així i que cadascú les prengui com vulgui.

El primer volum de la *Biblioteca* no és ni podia ésser altres que la *Vida de Sant Ignasi*, autor dels exercicis espirituals, escrita pel P. Casanovas amb la intenció que hi sortís ben retratada la vida interior i espiritual, corrent més aviat pels camps dels pensaments i sentiments que no per camins i llocs geogràfics. D'aquí que hagi pres per document cabdal l'autobiografia dictada pel Sant, de caràcter íntim i espiritual on Ignasi no es proposa contar històries, sinó *declarar el que havia passat per la seva ànima*. Així ho diu ell mateix.

Com a bon català llegiràs amb gust el tal llibre. Ja t'he dit que Ignasi, com a Sant, era ben català. La seva entrada en les altes regions de l'esperit, la féu en la nostra terra i el seu llibre meravellós dels *Exercicis* fou inspirat i escrit a Manresa. Quan es va tractar de la seva canonització la Catalunya oficial civil representada pel Consell de Barcelona i per la Generalitat de Catalunya, la instaren del Concili de Tarragona i del Sant Pare Climent VIII i l'esmentat concili el proclama *gran glòria de tota la Catalunya*.

El volum segon de la *Biblioteca d'Exercicis* tampoc no podrà ésser altre que el *text original dels Exercicis Espirituals* en castellà i la versió catalana feta pel P. Josep Calveras, jesuïta, encarades plana per plana el text i la versió. I aquí veuràs una cosa que et cridarà l'atenció. El català s'adapta tan bé amb el text, que llegida dues vegades la versió catalana ja et semblarà que el llibre fou escrit originàriament en català. No hi ha en ell fantasies ni teories ni quixotismes; és tot ell un llibre pràctic; ben català espiritualment parlant, com si fos fet per a donar regles per a aprendre o ensenyar un ofici amb un llenguatge dictat pel seny català.

I no m'allargo més pel que fa a aquests dos volums perquè tinc pressa per a parlar del tercer i no em sobra el temps i potser a tu, Arnalot caríssim, tampoc no et sobra la paciència. Quin volum el volum tercer de la *Biblioteca d'Exercicis*! Mira'l, Arnalot, fulleja'l, llegeix-lo, rumia'l! No te l'empassis de pressa com un llibre vulgar; hi ha massa anàlisi, massa matèria i crec que només el podràs pair mastegant-lo de mica en mica.

És la primera part la teoria dels Exercicis Espirituals i en ella es fa un anàlisi dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi, quins sien els típics i com s'han de fer les acomodacions, quines disposicions ha de tenir l'exercitant, quins elements naturals i sobrenaturals coadjuven a l'eficàcia, quins caràcters té l'oració ignasiana en els exercicis.

Jo no sóc qui per fer una dissecció al viu d'aquestes matèries i de la manera d'ésser tractades. Què haig de fer, pobre de mi, si de tota aquesta ciència espiritual encara no n'he après les beceroles; però puc dir-te ingènuament quins efectes m'ha produït la lectura.

Vaig agafar el llibre; abans de tot em vaig mirar ben mirat el gravat de la coberta i la fototípia del davant de la portada. Vaig veure que eren dues representacions ben parentes o millor germanes. Hi vaig fer una miqueta de crítica a la meua manera. Ja havia ficat els peus a la galleda: vaig demanar perdó a Sant Ignasi posant-me al davant la fototípia que va davant la portada del volum II. Vaig fer comparacions entre una imatge d'un cavaller de Castella i una altra d'un pagès de Sant Fructuós. Torno a ficar el peus on ja t'he dit. Em desfaig de les imatges i lleigeixo lletra a lletra la portada. Examino el gruix del llibre. Amb el dit gros de la mà dreta passo revista a les planes. No em determino a començar la lectura. Faig un cigarret. Començo a llegir el pròleg. En un quart només havia llegit vint ratlles. Vaig mudar de tàctica i me'n vaig a l'índex. Bonic, ordenat, insinuant, categòric. Torno al pròleg. Me'l vaig empassar en cosa d'una hora. Em fa l'efecte que llegiré la novella d'una ànima que sua i pateix de valent. Vull agafar embranzida i deixo el començar la lectura del capítol I per a l'endemà.

No falto pas a la cita. L'endemà començo el primer capítol. Jo sóc com una mosqueta, les ratlles del llibre són com els fils d'una teranyina i vet aquí que ja no em puc escapar, no em queda sinó el poder de moure'm damunt la tramoia. I de mica en mica vaig veient coses que no veia, i entenen coses que mai no havia entès i fins i tot vaig volent coses que mai no havia volgut. Tot jo m'hi quedo agafat, no ja com qui lleigeix, sinó com qui practica o desitja practicar, si més no. Vaja que l'autor és un trumfo de la mateixa llavor del mateix Sant Ignasi en persona. Perdona'm la ingenuïtat i que em perdoni també l'autor.

Quan arribo a mig llibre ja no penso més en l'autor. Em sembla que estic assegut a terra com un nen amb les cames creuades i els braços també guaint de fit a fit a Sant Ignasi que em parla de tu a tu, i em fa una explicació del que vol i jo no sé fer altra cosa que sí amb el cap. Em dono compte que m'he posat a fer la preparació de la preparació dels Exercicis Espirituals.

Així arribo a la segona part que l'autor en diu *preparació*. Llavors veig, que no puc estar-me en actitud passiva. Tot m'excita l'activitat del pensament, del sentiment, del desig. I acabo el llibre amb una mena d'anhel de provar el meu atletisme amb qualsevol obstacle. I em dic: un dia o altre jo també faré els meus exercicis espirituals, perquè em dono compte que fins ara ja n'havia fet d'exercicis, però no els meus. Sempre havia escrit damunt una pauta i entre mig de línies estereotipades i calia assajar el meu caràcter de lletra propi en una plana lliure.

O obstacles del món i del dimoni! O gruixudes i altes parets d'unes circumstàncies desfavorables! O pesantor de la matèria! Jo volaré, Arnalot, i passaré per damunt de tot. Sóc capaç de...

Meritíssim Arnalot! No et riguis de mi. Ja sé que em coneixes massa per a caure en les meves im-

pulsions i que sents envers mi una mica d'escorment; però jo he complert la meua promesa de contar-te alguna cosa de la impressió que m'ha fet la lectura del llibre. Tu també ho podràs provar i ja em diràs si t'enganyo.

Ara vindran uns volums d'explicació de les meditacions i contemplacions dels Exercicis de Sant Ignasi. Que vinguin de pressa que tu i jo i molts els esperem; n'estic segur. Estem en temps de fam i de misèria i em cal alguna mena de pa sobresubstancial que porti abundància de vitamines espirituals que ens encomanin energia i activitat per a caminar, córrer, volar...

Teu afectíssim i íntim amic,

JORDI ARNAU

Biblioteca Balmes

Cursos Amics de la Bíblia

El curs d'ideologia bíblica que es donarà els dissabtes feiners d'octubre a juny, de set a vuit del vespre en la Biblioteca Balmes, Duran i Bas, 11, des del dia 24 d'octubre, respondrà als temes següents:

Anna obté de Déu un fill que angoixosa li demanava. — Helí i els seus fills de *Belial*. — Samuel al Santuari. Vicissituds de l'Arca de Javè. — Samuel, Jutge del seu poble. — El poble reclama un rei. — Saül, rei, fa fallida. — El pastor David és ungut rei. — Aterra el Goliath. — Saül i David. — David i Jonatan. — La punta del mantell de Saül. — Dona Abigaïl, la futura esposa de David. — Mort de Saül i Jonatan. — La complanta. — Jerusalem capital. — L'Arca de l'Aliança vers Jerusalem. — Els propòsits d'edificació del Temple. — David, Betsabè. — Natan. — El Miserere. — Perfídia d'Absalom i la seva tràgica mort. — Els gabaonins. — Resfa, la mare amorosa, vetlla els cadàvers dels seus fills. — Regraciament i averanys profetals de David. — Els braus de David. — Acaballes de David, el testament i la mort. — Salomó, rei.

Es donarà particularment raó de la personalitat de David i dels seus psalms.

Curs d'hebreu

El dia 20 d'octubre, en la Biblioteca Balmes, de set a vuit del vespre, es donarà la primera lliçó d'un primer curs de llengua hebrea, amb dues lliçons setmanals.

Les matrícules, com en anys anteriors. Dirigir-se a la Biblioteca Balmes, Duran i Bas, 11.

Aquests cursos van a càrrec del Dr. Josep Casanelles, Prev.

Poden concórrer a aquests cursos totes les persones desitjoses de coneixements d'ideologia bíblica, tan necessària als predicadors, catequistes, escriptors i a qui desitgi instruir-se en els fonaments de la religió i en la lingüística bíbliques.

EL NOU ORDRE SOCIAL

Amb pistolers i sense monges

PER R. RUCABADO

Els grups i majories anticlericals de les Corts Constituents, discutint i disposant de la sort de les persones i els béns de les ordes religioses, reproduïen l'escena dels soldats i botxins jugant-se als daus i repartint-se les vestidures de Crist. Darrera d'ells l'Ateneu de Madrid i la Joventut Socialista exigint la votació íntegra i textual de l'art. 24 de la Comissió, amb tot el bàrbar laconisme de decretar l'expulsió de totes les ordes i l'arrabassament dels seus béns, iniquitat tant més monstruosa en quant és emplaçada a dalt de tot d'una Constitució d'Estat, i que farà època en la història de la impudícia demagògica, demostren que també en aquesta esfera és el *nudisme integral* el que impera, exhibint un robatori polític amb tot el cinisme i el descar sense vergonya. L'exigència socialista dóna força nova als vells tòpics anticlericals, i exposa amb l'impudor més brutal i sense escrúpols les velles dèries antireligioses. S'arriba fins a mobilitzar a Madrid i altres llocs la massa obrera, i a intentar, com es va parlar dissabte últim, la vaga general perquè l'Assemblea Constituent aprovés l'article en la seva dura i descarnada integritat, ensenyant així, una vegada més, però amb més evidència que mai, ço que el socialisme porta a les entranyes, tal com tantes vegades hem dit, per a convèncer que no és pas un moviment i una doctrina de justícia, sinó un formidable moviment antireligiós, una heretgia amb totes les característiques, que no pot conservar gaire estona la *tenue* laica i neutral mitjançant la qual recluta sota pretextos econòmics i obreristes els adeptes, i a cada ocasió ensenya el bec i la ullada maligna del seu rostre d'impietat. El diputat Ovejero va dir el dissabte que també el socialisme és una religió. Molts altres abans que ell havien tingut la sinceritat aquesta. Leon Blum havia parlat així mateix al Congrés de Diputats de França el 3 febrer de 1925 (1), i la ploma de vellut del senyor Ferran de los Ríos no desenrotlla pas altra tesi en el fons del seu llibre *El sentido humanista del Socialismo* (2). Oïda que tot-hom, tant com el qui això escriu, ho hagués vist amb aquesta transparència, perquè si s'hagués donat al socialisme i a les seves branques, especialment a l'anarquisme, tot el seu valor intrínsec d'ofensiva expressament antireligiosa, la terrible qüestió social hauria estat enormement simplificada i moltíssim més avinent de resoldre.

(1) *La Documentation Catholique*, 1925, primer semestre, col. 1246. "Nosaltres —va dir el diputat socialista en un discurs que combatia el restabliment de l'ambaixada al Vaticà— pretenem també la dominació espiritual. Nosaltres assegurem, també, crear alguna cosa que s'assembla a una fe, una fe que reposa en la justícia humana i no pas en la revelació divina, però que en els seus elements psicològics s'assembla molt a la fe religiosa."

(2) Javier Morata, Madrid, 1926, v. pàg. 402. "Es, pues, el socialismo así concebido... una forma de abrir cauce dilatado al sentimiento, hoy soterrado, de la religiosidad del vivir."

Ara no hi som a temps i ens ve al damunt el nou ordre polític i social que ens porta l'hegemonia victoriosa d'aquella escola d'errors implantada pel triomf del socialisme de partit i d'organització obrera a Madrid, del sindicalisme a Catalunya i Andalusia, i de les fraccions i maquinacions comunistes arreu d'Espanya. Fent explosió amb tota la pressió interna el volcà d'odis que el socialisme porta al cos, omplirà la nació amb la lava encesa de les seves teories mortals i de les seves pràctiques destructores, i la doctrina, més que mai qualificada de criminal: *la guerra de classes* devastarà el país, que ja fa mesos que el terratrèmol va enrunant. La fúria que pels cràters oberts del socialisme puja de l'infern i s'aboca i es vessa al fora, es precipita contra un blanc que ell mateix es tria com a preferent obstacle: les ordes religioses, i amb instint de diable les escomet agredint-les amb irreconciliable sanya. Deixa els paràsits de seda i de copalta, d'auto elegant i hotel sumptuós, deixa a banda la gent ociosa i frívola del deport i la "vida de societat", gira els ulls del luxe i la corrupció aristocràtica que *en teoria* sembla que hauria d'ésser l'excitant més agut de les ires i les vindictes obreres, dels *pàries*, dels *desheretats* i *esclaus*, que per fi trenquen les cadenes. Ben lluny d'això, la torrentada socialista no dirigeix pas d'aquell costat les seves masses enfollides; les llança contra els frares i les monges, contra els expressament renyits amb els privilegis i gaudis, amb les corrupcions i egoïsmes de la riquesa. Contra els qui expressament s'obliguen al bé i a la pràctica intensa, heroica i perpètua del socors multiforme als altres *socis* de la humanitat: els pobres; vivint pels *socis*, pels germans i pròxims i esmerçant pels pobres totes les activitats de les mans, i els batecs del cor. El socialisme veu, doncs, en aquests frares, i *no pas en aquells rics i potentats*, els seus enemics més terribles; topa en aquests treballadors, i *no pas en aquells ociosos*, amb la seva negació més radical; i s'enfurisma de trobar en aquests abaegats, i *no pas en aquells egoïstes*, desmentida la seva teoria de la guerra de classes, de la guerra social com a fet biològic necessari de la humanitat.

Però si Déu permet —Déu no ho permeti, però en fi de comptes nosaltres som soldats, i Ell és qui mana— que la torrentada de fang ardent i fumejant cobreixi els nostres camps i florestes com l'erupció d'aquells volcans de Java, l'aberració prendrà el lloc de l'ordre social, tant temps com duri el terrible experiment. La paradoxa ocuparà el lloc dels principis rectoris de l'ordre social, i que no es digui que els principis ja no hi eren. No és pas el mateix caminar entre coses caigudes i mobles girats al revés dins d'una casa que encara s'aguanti dreta, o bé habitar una casa tota ella tombada cap per avall com aquella marejadora curiositat que s'exhibia en una Exposició Universal que visitàrem.

Els principis de l'ordre social cristià, que encara que desfigurats i traïts pels judes i aprofitadors, és el de la civilització europea, que els socialistes per a combatre-la millor i més fàcilment enderrocar-la diuen "la civilització burgesa", té per origen diví l'Amor, essent el llegat de la fraternitat cristiana inspirador de la justícia legal, l'equitat, la pau, la seguretat, la caritat, el sacrifici, la protecció a la família, les garanties individuals, la llibertat del bé, l'assistència social, la beneficència, les lleis humanitàries, les institucions totes, protectives del feble i de l'infant, i fins les sancions mateixes de la llei i de la defensa jurídica, tendint a fer-se el més humanitàries i el menys dures possibles. I allà on la pràctica no arriba, els ulls s'aixequen a l'ideal d'amor, norma que plana a les altures, la imatge viva del qual és el Crist que totes les institucions domina, com l'ideal i alhora com el jutge. Però subvertit el fonament i trabucada la teulada, i passant a inscriure en el lloc sagrat, al cim del nou regíme, en el lloc del Crist expulsat, com a paraula i divisa suprema el mot caòtic *lluita de classes* com a postulat sentimental de l'home, el caos ha d'ésser el nou rei de la societat socialista. S'aixeca al capdamunt de la idealitat humana una bandera que atribueix a l'home una ferocitat gairebé zoològica com a substitut de la foragitada caritat cristiana, i aquesta ferocitat ha d'ésser el nou aglutinant social, terrible aglutinant, l'experiència del qual va torturant la Rússia. Cal insistir en la denúncia del tema zoològic central del socialisme. El materialisme històric, fill de la sociologia darwiniana, tendeix a negar la llibertat humana; posa la lluita de classes com a fet natural, fatal, instintiu, igual que les lluites específiques de les bèsties, i per això el seu fruit és la sindicació forçada, la coacció i la vaga general, procediments despòtics que provenen del negar que els obrers puguin, com a homes lliures, tenir idees pròpies, sentiments individuals i independents en quant a la professió, a l'ordre social i a la filosofia de la vida.

Les ordes religioses són una acusació vivent contra els despotismes, són la florida de la llibertat, la demostració més prominent de la vida d'ideal, de la vida d'esperit que poden portar els homes. Dins el món tebi, distret, imperfecte i traïdor, viuen uns homes i unes dones tant com és possible humanament viure encarnant i personificant els principis rectors de la humanitat, amb rigidesa obligada, amb integritat heroica, amb compromís personal solemne. El món accepta de nom l'amor, la caritat, com a regles i normes supremes de la vida: els individus i les ordes religioses s'hi obliguen i s'hi lliguen fermament i públicament, i en porten el senyal a sobre: és l'hàbit, i s'hi comprometen en públic pel convent, que és l'austeritat social feta pedra.

Si hom acusa la civilització actual de traïr el pensament cristià, vet aquí els frares i les monges com l'ideal cristià vivent, vet aquí el Crist descalç i humil, treballador i abnegat, sense bossa, bastó ni cinyell; vet aquí el cristià en camí d'exercici de perfecció. Però els socialistes, després de tant clamar pels privilegis, injustícies i egoisme dels rics, després de tant maleir els rics i els capitalistes, en lloc de reptar els burgesos perquè no viuen com els frares, al contrari, repton i persegueixen els frares perquè no viuen com burgesos. I d'aquesta separació visible i radical de la vida dels frares i la vida dels burgesos, en fan un càrrec i acusació tan greu i tan violenta contra

aquells, que exigeixen com a prèvia qüestió d'ordenació política llur desaparició i la confiscació immediata dels béns, *que no són d'ells*, sinó dels pobres que ells atenen.

Però no debades es bolca del revés la capsa de les figures del món. Ben lluny d'ésser excessiva la influència de les ordes religioses, el greu mal de l'època present és que aquella influència era quantitativament migrada. O que hi ha pocs frares, o que no tenen eficàcia o irradiació suficient. Així hem vist néixer novells tipus de maldat social a mesura que la influència pública de les ordes religioses retrocedia en l'ensenyança, la intervenció i el domini moral de la societat.

El pistoler, el fill autèntic de la civilització socialista; la fera, el producte nou de la consciència de classe avantposant-se a la consciència humana; l'individu brutal qui encarna i practica la lluita zoològica que el socialisme teoritzava; el pistoler, i les institucions que el pistoler agranta i amb les quals és consubstancial, no desapareixerà en la Constitució nova d'Espanya. Ell no fa nosa i ningú demana l'expulsió constitucional de les collectivitats que mitjançant la clàssica eina del pistoler i el seu típic actuar viuen i es sostenen i exerceixen l'hegemonia de fet, i abasseguen el monopoli de l'ordre del treball, intervenen i decideixen la sort de la vida econòmica i social, abasseguen tot sencer l'estament dels obrers, impedeixen quan volen, i sempre ho volen, la vida i el treball normal de la nació, controlen la subsistència, dominen els transports i les comunicacions i espatllen l'ordre judicial i fan la sanció penal impossible.

La paraula pietat s'esborra amb la creu, del frontó polític i social. Darrera la creu és lògic que segueixin els crucificats, els més pròxims a Crist, els que més volen viure'l i imitar-lo. Les conseqüències, també lògiques, són previstes i preparades. El retrocés dels frares és l'avenç dels pistolers; el fenomen social ja es produïa.

Ara la subversió triomfa amb tot l'esclat. No es veuran pels carrers monges ni frares, ni potser capellans. La molèstia visual de l'hàbit i la sotana desafiant la vida material i desvetllant consciències importunes, haurà desaparegut. Els nostres carrers i edificis, la vida del moviment ciutadà es veurà lliure de la humiliació dels vels de monja, els cordons, les sandàlies, els negres vestits talars i les teules. Serà abolit aquest anacronisme. No abolirà la nova Constitució, l'escena quotidiana dels pistolers, interrompent, avergonyint, humiliant, aquella vida material, amos despòtics de la massa que no vol amos, amb el gest salvatge i zoològic del "*mans en l'aire!*"

Aquest article va ésser escrit la nit del 13, abans de la catàstrofe de la matinada del 14. El nou article 24, votat pels "homes de ciència", estrangula unes ordes religioses, en deixa viure unes altres ben lligades, sense menjar, i amb el glavi al coll comptats els minuts de vida. Queda a totes, prohibida l'ensenyança, funció en la qual, impotent l'Estat com és sabut, seran suplertes pels professors anarquistes enemics de l'Estat, i pels amos dels quioscos. La Companyia de Jesús és dissolta, *per causa* del quart vot d'obediència especial a Roma. No seran dissoltes les associacions comunistes que han fet el vot d'obediència a Moscou.

Primera Assemblea General d'Acció Popular

Abadia de Montserrat, dies 6, 7 i 8 de novembre de 1931

Als socis d'Acció Popular, a les entitats adherides i a tots els catòlics que amb ella simpatitzen:

Fa dos mesos que adreçàvem el nostre Manifest-Programa a tots els catòlics de Catalunya assenyalant uns principis sota els quals volíem aplegar totes les forces catòliques de la nostra terra.

Gràcies a Déu, la nostra crida ha estat escoltada i la llavor que hem sembrat no ha pas caigut en terra erma. Més d'un centenar d'entitats catòliques que representen molts milers de catòlics de Catalunya s'han adherit al nostre manifest i són molt nombrosos els socis inscrits a la nostra entitat en els darrers dos mesos. Hem pogut establir delegats en la majoria de les localitats de Catalunya i tenim nomenats provisoriamment gairebé tots els secretaris-delegats de les comarques. Ha arribat l'hora de la feina.

La Junta de Govern d'Acció Popular convoca els seus socis, les entitats adherides i totes les entitats catòliques que encara no s'han adherit i també tots els catòlics que hi simpatitzen a la *Primera Assemblea Anyal* que se celebrarà a l'Abadia de Montserrat els dies 6, 7 i 8 de novembre sota el següent programa:

Dia 6

Vespre, a les set: Visita a la Mare de Déu. Reunió preparatòria de les Juntes de Patronat, de Govern, de les Seccions d'Acció Popular juntament amb els delegats de totes les entitats adherides, secretaris-delegats comarcals i delegats locals.

Dia 7

Matí, a les vuit: Missa pontifical de l'Esperit Sant. A les deu: *Obertura de l'Assemblea*. — Parlament del President, Memòria del Secretari General d'Acció Popular sobre les tasques realitzades durant la seva darrera etapa. Elecció dels Presidents i Secretaris de l'Assemblea. Parlament del President.

Tarda, a les dues: Reunió de Seccions amb nomenament de Presidents i Secretaris i desplegament de les ponències:

a) "Els grans industrials i grans comerciants, el seu programa polític-social dintre Catalunya i dintre l'Estat Espanyol", per Josep Salvans, fabricant.

b) "Constitució de la Federació d'homes de carrera. Missió dels homes de carrera en el camp científic i polític-social", per A. Grieria, Secretari General d'Acció Popular.

c) "L'escola social i l'organització del periodisme catòlic a Catalunya", per Josep M.ª Capdevila, Director de "El Matí".

d) "La Federació de Pagesos de Catalunya", per Jaume de Ribà, President de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

e) "El funcionari, l'Estat, la Generalitat i el Municipi", per Josep M.ª Gich, advocat, director de CATALUNYA SOCIAL.

f) "Les reivindicacions dels dependents en els ordres social, espiritual i econòmic", per Josep Cavallé Bultó, redactor de "El Matí".

g) "Les reivindicacions obreres, el segur i el sindicat", per Josep Estil·les, Secretari de l'Institut pro Obrers sense feina (diumenge dia 8, a les 9'30).

A les sis: *Sessió General*. — "Les organitzacions dels catòlics en els països estrangers", per l'Il·lustre Dr. Miquel Vilatimó, Canonge de la Seu de Tarragona.

Dia 8

Matí. A dos quarts de vuit: Missa de Comunió.

A les onze: *Sessió General*. Lectura de les modificacions fetes als Estatuts. Aprovació de les conclusions de l'Assemblea. Elecció de la Junta de Govern d'Acció Popular. Parlament de Clausura.

A dos quarts de dues: Dinar de comiat.

Tarda, a les tres: Salve i besamans de la Mare de Déu.

ADVERTIMENTS PRACTICS

1 — Hi haurà dues categories d'Assembleistes: "honoraris" i "numeraris", segons que la llur contribució econòmica sia de 25 pessetes o de 5 pessetes.

2. — Uns i altres tindran dret al "Títol d'Assembleista", amb la presentació del qual, podran treure de qualsevulla estació ferroviària de Catalunya, bitllet a una tarifa ben reduïda per anar i tornar de Montserrat, des de dos dies abans del començ de l'Assemblea, fins dos dies després de la seva clausura.

3. — En arribar a Montserrat, l'Assembleista s'haurà de presentar a la cella núm. 6, de l'entresol de les "Cel·les de Ntra. Sra." on serà instal·lada la Secretaria de l'Assemblea: allí se li lliuraran els tickets, que li serviran per a tenir cella i menjar en l'Hotel.

4. — En la mateixa Secretaria se li donaran detalls de tot ço que l'interessi.

5. — a) L'estatge costa 2'75 pessetes per nit i per persona. (Hostatgeria de Ntra. Senyora).

b) El dinar de 1.ª classe, costa 9 pessetes, i el de 2.ª classe, 5'50 pessetes.

c) El sopar costa 5'50 pessetes.

d) El dinar de Comiat que es celebrarà el diumenge, dia 8, valdrà 11'50 pessetes.

En aquests preus hi van compresos tots els serveis d'habitació i de restaurant.

El dia 25 d'octubre es clourà l'admissió de les demandes de Títol d'Assembleista.

6. — La Junta prega als senyors Assembleistes la major puntualitat en tots els actes de l'Assemblea.

Comentaris

El canvi de noms urbans

Prossegueix aquesta tasca — la malícia de la qual no tothom sap veure, dissortadament, — per tal d'anar barrant de la història pàtria el record de les seves gestes més glorioses, o glorificar homes i fets que no ho mereixen, o les dues coses juntes, amb les protestes minses d'uns, i els aplaudiments estúpids d'altres, posant foc allà on no n'hi havia i sembrant de dificultats el cotejament dels futurs Anals, dels Registres d'Hipoteques i els Protocols de Notaris.

Aquesta mania sectària ja no respecta res; ni el vot popular, ni les tradicions seculars, ni les conveniències històriques, ni les glòries nacionals més pures, ni les ciutats-museus de fama mundial. A Toledo, els "jabalies" municipals s'han embrutat sobre tots els rètols de carrers de tan alta prosòpia com el de l'altíssim Rei Alfons X el Savi. A Palos de Moguer (Huelva), han desterrat el nom gloriosíssim de Cristòfor Colom de la via principal de la ciutat. A Barcelona, han desbatejat la Plaça de Sant Jaume, tan nostra. A tot arreu la nova barbàrie fa semblant tasca. És una devastació que sols poden aguantar impassibles els pobles sense sang i sense vergonya. Els estrangers contemplen meravellats els autors i els portadors de tan barbre espectacle.

Almenys no caiguem nosaltres en el pecat d'ajudar aquests ridículs iconoclastes acceptant els ominosos canvis i refredant-los amb el nostre ús. Jamai!

Rectificació encertada

Ha estat molt ben rebuda per totes les classes socials la Festa de l'Exèrcit instituïda pel Ministre de la Guerra, senyor Azaña, i fixada a una data cabdal de la Història pàtria, la de l'aniversari de la victòria de Lepant, que va celebrar-se el diumenge dia 7 d'octubre, "la más alta ocasión que han visto los siglos pasados y no verán los venideros", segons dita immortal d'En Miguel de Cervantes Saavedra, qui lluità i va perdre un braç en aquella batalla naval incomparable.

Azaña tingué una bona pensada d'escollir tal aniversari per aquesta festa nacional, com també de publicar al mateix temps una Circular dirigida a totes les forces armades, recomanant totes les virtuts militars que fan grans i eficients els exèrcits i lliures i gloriosos els pobles.

En escriure aquesta Circular, plena de seny i de bon sentit militar i patriòtic, al Ministre de la Guerra, com deuria turmentar-lo el record de l'atzagaiada comesa per ell al principi del seu regnat, privant els Cossos militars del servei religiós tan indispensable en ells segons demostrà la Guerra Gran amb unanimitat absoluta!

I la manera amb què el poble rebé i prengué part i aplaudí, entusiastament, la brillantíssima festa, com deuria omplir de joia el Ministre i alligonar-lo políticament i moralment alhora.

Aquests són els camins que poden conduir a la República al seu afiançament i a la seva glòria.

La "gran setmana parlamentària"

Hom coneix un bon ciutadà a qui, per gràcia especial de Déu, li és permès de comparar, per ciència

pròpia, les memorables discussions de les Constituents de 1869 i 1876 i parangonar-les amb les de les actuals — de 1931, — que acaben de tenir lloc durant la "gran setmana parlamentària" que em mou la ploma. Pobríssima setmana, per cert!

Fora del savi i magnífic discurs d'En Gil Robles, i de les sofístiques i emfàtiques allegacions del de los Ríos (llàstima de cultura!) poca cosa més digna d'atenció resta de la "gran setmana".

Quins homenassos intervingueren en els solemnnials debats de 1869 i 1876! Els Diaris de Sessions d'aquells anys històrics, a part dels defectes literaris de l'època, són un tresor de ciències socials, un monument d'eloqüència política, un exemplar de bones formes urbanes i de senyorial convivència. Del Diari de Sessions del present any de desgràcia de 1931... Val més no parlar-ne.

La nova Constitució

Dels quatre cents i tants diputats, dels pocs que hi ha (deficientment) illustrats, tot qualificant-se de "jabalies" i altres floretes per l'estil tot i ésser cor-religionaris, cap d'ells, ni tots 400 alhora posats a conjuminar una Constitució nova de trinca des dels seus fonaments, no han demostrat tenir prou suficiència per a confeccionar-la d'acord amb els sentiments del país, sense cap lligam amb el passat, sense cap previsió per a preparar-la amb l'esdevenidor, sense cap cuidado amb les convivències socials i les aficions populars..., què volen que facin?

Mentre escrivim aquestes ratlles tenim sota la vista el text telegràfic del discurs d'Alcalà Zamora, monument de l'art de la pastisseria polític-social que no sabem hagi agradat més que als... pastissers. El seu afecte pot ésser que en sortir a llum aquestes ratlles ja sigui conegut i condemnat.

De moment, com a catòlics, cal protestar de moltes de les coses que ha dit. Ja li sortiran a la cara!

El triomf d'un estudiant

Ramon Torner

Ramon Torner és un jove de 23 anys que, acabada la carrera de Ciències Econòmiques en la Universitat Comercial de Deusto, amb tot llinatge de pronunciaments favorables, brillantíssims, la Societat de les Nacions, com si conegués la vàlua del nou Llicenciat, convoca seguidament un Concurs internacional per a proveir una de les places més importants de la seva Secció Econòmica, amb 25.000 pessetes anyals.

Compareixen al Concurs eminències de totes les nacions civilitzades per a l'envejada plaça de la Societat de les Nacions i se l'emporta el modest alumne de la Universitat Comercial de Deusto, regida pels Pares Jesuïtes. Mal pecat pels seus enemics!

Aquest fet és un de tantíssims com podria hom allegar de la ignorància cavernícola dels infeliços Pares de la Companyia de Jesús.

La lògica dels sectaris

PER J. CIVERA I SORMANI

—Com està, senyor Joan?

—Ja ho pot veure, senyor Josep.

—Veig que també li agrada prendre el sol.

—L'alegria del matí em revifa. Em plau passejar-me en aquesta hora per aquests camins amaratats de llum.

—Ja tenen raó els amics que diuen que vostè és un enamorat de la llum.

—Què li sembla, senyor Joan, si anéssim a donar un passeig?

—Com vostè vulgui, senyor Josep.

Els dos amics passegen lentament sota les branques hospitalàries dels arbres que voregen els camins del parc; i, després de passejar llargament, retornen a la ciutat. En els suburbis hi ha teatres i cabarets, a la façana dels quals s'exhibeixen cartells suggestius anunciant els espectacles.

El senyor Josep, signant els teatres, diu a l'amic:

—No li sembla, senyor Joan, que en aquestes sales d'espectacles s'embruteix la joventut? Haurien de prohibir-se els espectacles immorals.

—No sigui reaccionari, amic Josep. Hem de donar llibertat perquè cada ciutadà vagi al lloc que més li plagui. Si a vostè no li plauen aquests espectacles no hi vagi; però no privi que freqüentin aquests llocs els que no creuen que la vida sigui una vall de llàgrimes. Cal ésser tolerant.

—Tolerar que els empresaris sense consciència materialitzin el poble, no és tolerància, sinó complicitat.

—Els homes com vostè que tenen tants prejudicis, no les comprendran mai aquestes coses. Per vostès la vida és un sac de gemecs.

—La vida, per nosaltres, senyor Joan, és una responsabilitat.

—Bah! No digui cursileries. Li torno a dir que hem de donar llibertat als homes perquè facin el que vulguin.

—Així, doncs, vostè creu que ens hem de mostrar tolerants amb aquells que no opinen com nosaltres?

—Naturalment, home.

Passa per davant dels dos amics que conversen un venedor ambulat de diaris. Bo i corrent es posa a cridar:

—El debat sobre la qüestió religiosa!

El senyor Josep diu al seu amic:

—És vergonyós l'espectacle que els diputats sectaris estan donant a les Corts.

—I per què és vergonyós?

—No els defensi, senyor Joan. El Parlament s'ha convertit en un safareig.

—No sigui tan reaccionari!

—És just el que pretenen fer amb les ordes religioses?

—Naturalment que és just!

—Ah! Vostè creu que les ordes religioses han d'ésser expulsades?

—Expulsades i anorreades.

—Quan suara jo combatia els espectacles im-

morals, no deia vostè que havíem de donar llibertat als ciutadans perquè facin el que més els plagui? On és, doncs, la tolerància? Vostè creu que un ciutadà té llibertat per a embrutir-se freqüentant els llocs de corrupció, i en canvi no té llibertat per a fer vida comú amb un estol d'ànimes bones?

—És una vergonya que en els temps moderns hi hagi comunitats religioses.

—Considera vergonyós que aquells que s'han enamorat de Jesucrist, abandonin el món per a consagrar-se exclusivament a Ell? Fins suposant que la religió catòlica fos falsa, creu vostè que constitueixen un perill per a la societat els religiosos que en cada home veuen un germà? No s'han adonat encara de l'obra que realitzen els qui viuen consagrats a Déu?

—Són uns egoistes.

—Quina injustícia més gran no reconèixer la generositat dels religiosos! No volen únicament salvar-se ells, sinó que també desitgen que es salvin els altres. Els religiosos no alcen muralles entorn dels convents i dels monestirs, sinó que obren de bat a bat les portes perquè tothom conegui la pau i l'alegria de la vida cristiana. No hi ha dones roges prop del llit dels pobres malalts, sinó germanes de la caritat. Els sectaris han dit que caldria respectar els religiosos que es dediquen a obres de beneficència perquè saben que ningú no pot substituir-los. Únicament per amor a Déu un home pot passar la vida en un asil o en un hospital.

—I les ordes contemplatives?

—Els qui creuen que no serveixen per a res, són els que desconeixen l'eficàcia de l'oració. No es fa únicament un bé a la humanitat conhortant els qui sofreixen, sinó també pregant per als pobres pecadors. Mentre els impurs van a l'encalç dels plaers de la vida i xipollegen dins el llot de la concupiscència, hi ha un estol d'ànimes pures que fan arribar al cel, com un encens olorós, el perfum suauíssim de l'oració.

—I els pares jesuïtes?

—Segurament vostè no coneix sinó els jesuïtes de la llegenda negra. El jesuïta que els sectaris presenten al poble, per aconseguir que sigui avorrida la Companyia de Jesús, no existeix ni ha existit mai. És un fantasma que ha creat el sectarisme.

—Per què, doncs, són tan odiats?

—Perquè són cultes i tenen una disciplina fèrria. Si fossin uns homes rústecs i incultes, no es preocuparien d'ells. Els pares jesuïtes tenen figures de gran relleu en el camp de la ciència; i els sectaris, especialment els que pertanyen a la maçoneria, no els perdonen que hagin proclamat arreu del món que no existeix cap incompatibilitat entre la religió i la ciència. Us poden dir apassionat si feu l'elogi d'un arbre que no ha donat encara cap fruit. La Companyia de Jesús n'ha donat tants de fruits, que cal ésser orb per a negar que

ha donat dies de glòria a l'Església catòlica. No té únicament homes de ciència, sinó també sants gloriosíssims que brillen dalt dels altars.

—No ens entendríem, senyor Josep.

—Perquè vostè no vol. Deixi de banda la passió i els prejudicis i ens entendrem.

—És preferible que suspenguem la conversa. Adéu-siau, senyor Josep.

—A reveure, senyor Joan.

Els dos amics s'acomiadaren afectuosament. El senyor Joan estreny la mà del senyor Josep i li diu:

—Meditaré les seves paraules. Els anticlericals han posat tantes boires en el meu esperit que hauré de fer un gran esforç per a poder veure brillar la llum de la veritat.

Parlamentàries

Impressions personals d'un espectador

L'ambient

Entrem. Tenim necessitat de visitar un Diputat, i enlloc millor que en el Congrés, pensem. I anem al Congrés.

El penetrar-hi és obra de romans. Gent i més gent, comissions que damunt tauletes escriuen notes als Diputats, sense ortografia ni sintaxi; homes per als quals les gorres són inamovibles; dones d'esguard inquietant; tots formen capes espesses, difícils de travessar. El canvi d'altres èpoques — tot i que el públic del Congrés sempre ha marcat un nivell baix — és evident. Hem baixat a grans gambades, evidentment.

Per fi arribem a trobar-nos amb el susdit Diputat. És home de dreta; i el seu posat és de cansament, de fatiga d'aquell cansament de consciència que dona el veure com es perd miserablement el temps mentre al carrer hi ha tots — ho sentiu? — tots els problemes per resoldre.

Perquè una cosa és la Cambra, i altra el camp andalús abrandat de comunisme. Perquè una cosa és l'ambient enrarit d'aquella casa de la Carrera de San Jerónimo, i altra ben diferent els cinc cents milions de dèficit pressupostari. Una cosa les discussions estèrils dels nomenats representants de la Pàtria, i altra la fallida de les companyies de ferrocarrils, etc.

I el nostre Diputat tot això ho veu; i el seu esperit no acaba de fondre's — i probablement no s'hi fondrà mai — en l'esperit frèvol i dissortadament divertit dels madrilenys polítics, i pateix, pateix molt en aquella casa que podria tenir entre les mans la sort dels espanyols i la deixa dissoldre miserablement entre discursos (?) dels senyors Barriobero, Cordero, Humbert Torres, etc.

Sona la campaneria...

i entrem en una tribuna. Tot està ple de gent, abarrotat, materialment pres. Fins les tribunes on s'hi entra per invitació no deixen un pam de lloc per als invitats que no arriben dues hores abans.

Es diu que ja el President ha hagut d'amonestar seriosament els Diputats socialistes i radicals-socialistes que es venen les "invitacions" a dos duros la peça. Així augmenten els rendiments.

Sona la campaneta del senyor Besteiro, i darrera una simulada lectura d'una acta que ningú no escolta — entrem en el debat religiós. Avui aquest té un

fort interès per a nosaltres. El Diputat Humbert Torres — l'esperitista qui cada nit té tractes amb els esperits — comença la seva peroració. La Cambra l'atén molt poquet perquè sap que després hi ha el cartell de l'Albornoz — el brillant Ministre de Foment, carregat d'èxits en la seva comesa davant el Ministeri — i el pobre Torres ha d'anar llençant el discurs enmig de l'hemicicle, ja que els Diputats només li aplaudeixen alguna estridència, alguna canallada dita en contra dels catòlics, etc. Tota l'argumentació del Diputat lleidatà ha defraudat des del començament, tot i havent de reconèixer que ha fet un discurs de to seriós, encara que carregat d'heterodòxia, farcit dels prejudicis seculars d'aquest... pobre tipus del clàssic republicà espanyol que no encerta a trobar els camins de l'evolució.

Però en Torras s'asseu enmig de la indiferència del Congrés i s'aixeca l'Albornoz — Diputat de l'agrupament dels senglars —. Surt del banc blau — aquest pobre banc que tots deixen per a parlar, com si les idees li fessin nosa — i s'engega amb la trompeteria més forta de la Cambra. Tota la literatura anticlerical de "El Motín" surt pels llavis d'aquest home. El discurs — encara que la veu li falla — aixeca els bancs de la Cambra plens de senglars i pallassos, i s'emporta l'atenció de tothom. Els tòpics contra el clero i sobretot contra els Jesuïtes — víctimes constants i propiciatòries de les Constituents, que no han de constituir res — van sortint atropellats, furiosos, demagògicament dels llavis tacats de tots els verins d'aquest pobre home *ancien régime* que només en una Cambra espanyola pot ésser tolerat. El sentit europeu no ha entrat en ell, i l'orador complau els *jabalies*, els diputats del *Cemento* (com són anomenats els socialistes per la seva inamovilitat intel·lectual — i s'asseu altre cop al banc blau entre una ovació formidable. Cal dir, en obsequi de la Cambra, que únicament els Diputats intel·ligents, de dreta i d'esquerra, no han juntat ni un moment les seves mans per aplaudir. I cal dir que del Banc blau estant només un home ha aplaudit durant el discurs: en Prieto, el qui enfonsa l'economia nacional; els companys de Gabinet, entre ells en Domingo, amic polític de l'Albornoz, s'han abstingut de juntar les mans per a donar assentiment a les bajanades d'aquest home.

L'atenció decau

Sí, l'atenció ha decaigut definitivament. L'esgotament de tòpics en aquest discurs (?) ha estat tan formidable, que els Diputats es mostren lassos i decaiguts. Uns per haver-se cansat d'aplaudir; altres, per no haver pogut resistir tanta escombraria com ha sortit d'aquella boca.

Els qui ara enraonen són els que diuen alguna cosa. Però ja la tònica està donada, i com que aquesta està d'acord amb el nivell de la Cambra, ja resta tot pretutjat, tot esllanguit. No hi ha lloc a més. Fins el discurs d'ahir del senyor de los Ríos — és el més enverinat de tots, però el més acadèmic i jurídic — resta empallidit. Tot va darrera de l'Albornoz.

I es comprèn. La Cambra està dividida en dos estaments: el dels homes intel·ligents — uns divuit o vint — i els altres. I aquests són quatre cents que es poden dir de *tu* constantment. Els socialistes, els radicals-socialistes, gran nombre de radicals, i els *moros amigos* — com anomenà Unamuno els companys de l'Esquerra catalana senyors Franco, Giménez, Sediles, Companys, etc., formen un sol bloc intel·lectual (?) en el qual no hi entra més que el prejudici, l'argument d'un segle enrera, etc. I és clar que els quatre cents triomfen dels vint que es mostren decaiguts, fastiguejats.

I és cosa trista de veure com els dirigents no tenen cap poder damunt els dirigits, i com la massa de ciment dels quatre cents domina damunt el pampallugueig de les idees dels vint intel·ligents de la Cambra. Fernando de los Ríos no és seguit per la seva minoria socialista; Lerroux domina la seva gent amb dificultats que ratllen en la tirania; Alcalà Zamora s'ho ha jugat tot ja davant aquesta riuada analfabeta; i les veus dels Hurtado, Carner, etc., no signifiquen res o gairebé res entre el conglomerat dels Torres, Companys, etc., de la minoria d'Esquerra catalana.

La setmana acaba...

amb un meravellós discurs del cap del Govern; amb un parlament ple de seny de l'Hurtado; però és creença general que tot això no servirà per a res. El problema religiós serà resolt en contra de l'Església, i la guerra civil — guerra civil dins els motllos legals, és clar — restarà plantejada dins aquesta trista Espanya que ja no pot seguir farcida de tants i tants greus problemes com cada dia li planteja la inconsciència dels homes del moment actual.

Només una fórmula dilatòria podria salvar la situació. Però l'ambient que els mateixos diputats procuren crear al carrer, de la casa del Poble de Madrid estant, la fa cada cop més difícil.

Quina tristesa! Ja certs diaris de Madrid van desenterrant les actes de Corts immediatament anteriors al cop de fuet del General Pavia! Qui sap si a la fi n'hauré de demanar un altre d'aquests generals i hauré de cridar — si això d'ara és règim de llibertat — allò de "*Vivan las caenas!*"

El darrer xisto

Ens aixequem de la cadira fastiguejats i avergonyits. I en girar el cap, sentim uns que parlen d'en Ventura Gassol, dient: "*¿I cómo se les ha ocurrido a los catalanes llamarle Ventura a un hombre tan desventurado?*"

Riem de l'acudit i girem cua.

L'aire de la nit ens fa un benefici ben positiu. Déu hi faci més que nosaltres!

Anuari de l'Oficina Romànica de 1930

La publicació del tercer *Anuari de l'Oficina Romànica*, suara posat a la venda, és una prova eloqüent que a casa nostra es fa la ciència lingüística de veritat, encara que sense soroll. A l'estranger ja s'han adonat del treball seriós que realitza l'Oficina Romànica, i han acceptat i ofert l'intercanvi de publicacions.

Aquest tercer *Anuari* en la secció lingüística porta continuacions de tres treballs extensos ja publicats en part en *Anuaris* anteriors. Un és el *Suplement català* al *Diccionari romànic etimològic* de W. Meyer-Lübke, que va redactant en Francesc de B. Moll; arriba ja a 3203 articles. Un altre són 18 verbs més de la *Flexió catalana*, aplegats personalment a 149 pobles per Mn. Antoni Alcover. Els publica sistematitzats, amb les variants fonètiques i indicació dels llocs on són vives, el mateix Moll. El tercer és l'acabament de l'estudi que ha fet sobre *La forma "que" del relatiu català*, el P. Josep Calveras, S. J. Aquesta segona part, dedicada al relatiu substantiu i copiosament documentada, omple 67 planes de text.

Alfons Par fa un estudi sobre l'origen de la desinència *o* de l'indicatiu present, i hi veu una influència castellana.

El professor H. Meuhardt, de Viena, publica un text català de la Biblioteca de Klagefurt de darries del segle XIV, sobre Farmacologia.

Ompla la secció literària un estudi sobre el llenguatge religiós del romanticisme portuguès, obra del professor de Franckfurt Helmut Hatzfeld.

Després d'algunes recensions ens sorpren una abundosa *Bibliografia de llengua i literatura catalana*, de 1925 a 1930. Ressenya 346 obres o estudis, amb una curta indicació del contingut. Aquesta *Bibliografia* és el fascicle II, d'una sèrie, que amb els anys seran una obra de consulta única. Els fascicles es poden adquirir separatament dels *Anuaris*. Per la Crònica sabem una altra obra importantíssima que ha començat l'Oficina, i és un fitxer de tots els cognoms catalans del nostre domini lingüístic, actuals i antics, que serà el fonament de molts estudis interessants d'onomàstica catalana. Déu doni lleure i recursos per menar-los a bona fi!

EDITORIAL BALMES

OBRA INTERESSANT

EL SENYOR RECTOR D'OZERON

(NOVEL·LA)

Original de
FRANCIS JAMMES

Traducció de
JOSEP F. RÀFOLS

Preu: 4 ptes.

"La vida abreujada del Beat Salvador d'Horta" (*)

CAPITOL TERCER

Fra Salvador i els ocells. — El miracle del mul indòcil. — El foc que no crema. — Fra Salvador i el Senyor Rei Felip II. — El coixí miraculós de la Reina.

Hi ha un miracle en la vida de fra Salvador que li donà una extraordinària retirança amb el Serafi d'Assis i és el miracle que anem a contar: No se sap si Fra Salvador continuava essent l'ajudant del convent de Jesús Maria o bé si ja era al convent de Tortosa o al de Santa Maria dels Angels d'Horta. El cas és que, fos en el convent que fos, ell tenia ofici d'acomplir la per ell dolça i agradable feina de repartir cada dia l'olla als pobres i mendicants que s'arreceraven vora les parets del convent esperant la caritat quotidiana.

Veus aquí que feia un hivern molt fred i plujós. Sense cansament el cel enviava a la terra dia per dia el plor de les seves llàgrimes i els pobres de Jesucrist, sense abrigo ni casa, passaven unes males diades.

Salvador usava amb ells, en tal circumstància, d'una major prodigalitat en els socors de la vianda i una compassió germanívola més accentuada en les seves sempre consoladores i suaus paraules. Així es pot dir que els feia una caritat doble que satisfesia liargament aquells pobres que marxaven del pòrtic del convent beneint aquell frare que tant els estimava.

Un dia d'aquests, acabada de fer la caritat als pobres, fra Salvador va adonar-se de tot un ardat de pardals que piulejaven estarterits i molls damunt la paret de la clausura.

Va comprendre fra Salvador que aquells pobres ocellets eren uns veritables germans de pobresa amb els pobres de carn i ossos que acabava de socórrer i en va sentir una fonda compassió en el cor, i entrant al convent va encaminar-se cap al Refetor i va recollir tots els trossos de pa que Déu n'hi do que va trobar-hi i sortint altre vegada al pòrtic i després d'haver fet el senyal de la creu va cridar els ocellets amb veu falaguera i compassiva, dient-los:

— Veniu, criatures del Senyor, a prendre la vostra almoïna, puix que us veig afamadetes i pobres!...

I tots els pardals van fer volada conjunta cap a ell, i amb una gran piuladissa de goig i com d'agraïment van començar a caure damunt la dolça humanitat de fra Salvador que els engrunava amb les mans les molles de pa perquè se'n partissin les engrunes.

Fra Salvador devia semblar aleshores un arbre de joquer: pardals a les mans, pardals als braços, pardals damunt el cap i les espatlles. I amb aquella xerradissa que devien fer al seu entorn els pobres ocellets!

Ell, pacient, els anava engrunant el pa i els parlava de Déu com si ells fossin estat un estol de mainada joguina, capaç d'entendre'l.

Quin quadro més dolç i bonic!

Mentrestant que això durava, es varen escaure de passar pel cel, de volada, dos corbs més negres que el mal temps.

Fra Salvador els va veure i els va cridar també a aquella colació de caritat, i els corbs, obedients, es

varen deixar caure com dos parracs d'ombra en aquell collegi joguiner dels pardals menjaires i garlares.

És clar, els pardals, en veure caure els corbs van fugir tots d'una volada, però fra Salvador va reclamar-los de nou i va ordenar als corbs que no els prenguessin ni una molla de pa, puix que per ells ja els faria mesura més grossa, o sigui que els donaria crostons sencers perquè es podessin ben atipar, sense haver de menester de les engrunetes.

Varen obeir els corbs i a ells i als pardals retornats va anar atipant l'amorós frare llec fins que en foren associats i se'n tornaren a seguir les seves rutes per l'aire.

Gran fama i celebritat va proporcionar a fra Salvador aquest magnífic miracle obrat tan simplement. No n'hi havia per menys.

Només d'ell i de Sant Francesc s'explica una cosa semblant obrada amb els ocells.

Un altre dels miracles a recontar del nostre fra Salvador és el que va obrar amb un indòcil mul.

Fins els irracionals rubricaven amb la seva obediència els singulars privilegis de la innocència, de la senzillesa i de la l'alzinada virtut de fra Salvador.

Una vegada — quan ja fra Salvador no pertanyia al convent de fora-murs de Barcelona, sinó que residia en el convent de la ciutat de Tortosa — el Pare Guardià d'aquell convent va enviar-lo amb un altre frare llec, que anés de captiri pels pobles. Sabia prou bé aquell pròvid superior que quan fra Salvador sortia de captiri les almoïnes arribaven endoblades al convent.

Rebuda la benedicció del Pare Superior fra Salvador i el seu company varen eixir del convent. Portaven un mul perquè els ajudés a portar la càrrega que poguessin arregar en la capta.

Camí enllà, camí enllà, quan ja eren ben lluny del convent, el mul va començar a ronsejar com si ja sués anticipadament de la segura càrrega que li esperava portar damunt. Semblava com si aquell irracional tingués discurs i entengués a les clares que anant amb fra Salvador li tocava de carregar de veres.

Fos com fos, el cas és que el mul es va girar tot d'una i arrencà a córrer cap al convent d'on havia sortit poca estona abans.

El company de fra Salvador, veient la rebequeria del mul es posà a córrer al seu darrera bo i cridant, endebades, fàstics a l'animal indòcil.

Fra Salvador, en canvi, no es va immutar ni poc ni molt d'aquella dolenteria del mul i, agenollant-se damunt la pols del camí, va fer oració una estona, acabada la qual i tornant-se a alçar, el mul, que ja era bon tros lluny, es va parar de sobte i va esperar que el company de fra Salvador el prengués novament del ronsal, el girés altra volta a camí i se l'emmenés amb ell cap a la feina que a tots els havia estat manada.

Arribats que foren el frare i el mul al lloc on s'havia quedat fra Salvador, el seu company li va dir, enfadat, quatre impropis perquè no l'havia ajudat a detenir el mul en la seva fugida.

— Ves quin tip de riure no s'haurien fet els frares a espatlles nostres, si el mul torna al convent fugit

(*) Aquest capítol forma part d'un llibre que està escrivint el nostre estimat col·laborador mossèn Lluís G. Pla.

de nosaltres! Tanta obligació hi tenies tu com jo de córrer-li al darrera, germà Salvador! — li anava repetint, panteixant de cansat, el seu company.

A la qual cosa responia fra Salvador amb humilesa:

— Germà, perdona'm per l'amor de Déu, puix que reconec la meua culpa. Més mul sóc jo que el propi mul, puix que vaig ésser fiat d'una bèstia.

I no res més que això deia i refeia l'humilíssim fra Salvador.

I acabat de dir-ho va imperar al mul que fos obedient i dòcil en tot el restant del captiri. I en tanta de manera ho va ésser que més s'assemblava a un ca que a un mul, la pobre bèstia.

El foc que no crema, nosaltres, mortals i pecadors de cada dia, l'hem d'anar a buscar on sigui i ben segurs que enlloc del món no el trobarem. Salvador, en canvi, va trobar-lo sense esforç en un braser hivernenc d'una casa.

Acompanyava un dia el Pare Guardià en una visita a casa una pietosa dama i aquesta, moguda a compassió pel pobre llec qui anava a peu descalç, va manar a la seva serventa que portés un braseret de foc a l'objecte que fra Salvador s'hi pogués aconsolar els peus botits i esblanqueïts de gebre.

S'assegué fra Salvador agraïdíssim vora el braser i el Pare Guardià es posà a parlar força apartat del llec amb la senyora de la casa.

Sentí fra Salvador en un incís de la conversa que el Pare Guardià parlava d'ell i mogut per un impuls imperatiu del cel s'alçà rabent de la cadira on seia i es posà de peus damunt el viu rescalç de la copa de foc sense cremar-se poc ni molt.

El foc material, a semblança del foc més cremant de les passions, no s'atreu a mustigar aquell lliri puríssim que es posà al seu damunt unes estones obedient a un secret imperatiu del cel.

Això succeí a Tortosa, on habitava aleshores fra Salvador.

* * *

Totes les llengües pregonaven les fetes singulars del llec franciscà, en vista de tantes meravelles com obrava.

Tant és així que àdhuc el Senyor Rei en va tenir notícies i li varen entrar desigs de conèixer fra Salvador, i manifestà aquests desigs al Superior General dels Franciscans.

El Ministre General de l'Orde, desitjós de complir la voluntat del Senyor Rei, va comunicar al Pare Provincial de Catalunya que ordenés la sortida de fra Salvador cap a Madrid, el qual, amb l'obediència de sempre, va carregar a espatlles les molèsties de tan llarg viatge no sense deixar confiades a Déu les seves atencions i coses abans de marxar cap a ponent.

Arribà a la llarga a Madrid amb els peus rodons d'inflor i estripats, i després de recaptar la benedicció del seu més alt superior s'encaminà cap al palau del Senyor Rei En Felip II. Aquest i la seva reial muller Dona Isabel, sabedors ja de la seva arribada, l'esperaven voltats del més granat de la seva cort i amb un nombrós i brillant concurs de cavallers i dames de la noblesa castellana.

Entrà Salvador a la presència de les reials persones amb la mateixa escaient senzillesa amb què entrava arreu on era enviat. Féu reverència d'homenatge i de respecte a les Majestats i en català ras i planer, puix que altra llengua ignorava, els digué:

— Déu que us ha criat, us beneeixi. Jesús Maria. I per què m'heu fet venir ací? Què en treureu de veure un pobre cuiner del Pare Sant Francesc?

I el Senyor Rei li va respondre, després que s'hagué imposat per un intèrpret de les senzilles paraules del llec:

— M'he assabentat de la teua santedat i extraordinària virtut i dels prodigis i meravelles que Déu obra per mediació teua. Desitjava veure't i demanar-te que tingués un especial record de mi, de la meua família i del meu regne en les teves pregàries i que demanis a la Divina Majestat que guardi i afermi el meu regne en la santa fe catòlica i a mi em doni encert i a les resolucions i operacions meves.

A la qual cosa respongué fra Salvador:

— Nostre Senyor és tan bo que Us concedirà aquestes coses per la intercessió de la Santíssima Verge Maria la devoció a la qual Us encarrego, puix que de la generosíssima mà d'Ella ens pervenen totes les gràcies.

Felip II es compadí fonament del frare. El tenia davant dels ulls amb tot l'additament de les privacions i molèsties i fatigues del llarg camí que havia hagut de fer. El burell de l'hàbit, deslluït i vell, devia fer un vivíssim contrast amb la indumentària brillant dels Monarques i dels senyors de la cort. La seva tonsurada testa, cremada pels soleis i embrunida per les plujades dels camins, devia semblar una nota d'obscur damunt un camp de lliris i de roses ben cuidades que devien semblar els rostres dels senyors i de les dames que el voltaven. I aquells seus peus, rodons d'inflor, martiritzats per totes les dureses del camí i embolicats en peïcs de fang, grollers i encrostonats, devien donar la màxima sensació de llàstima i compassió al propi Rei, car va ordenar que portessin un coixí a fra Salvador perquè s'hi assegués i no s'estés dret ja més.

Portat que fou el ric coixí, la humilesa del frare va repugnar-lo interiorment com una mollesa il·lícita als seus sentiments i a les seves habituds de penitència i mortificació, però, no gosant traduir exteriorment aquest seu íntim sentir que s'hauria pogut interpretar com a despreci a l'ordre compassiva del Monarca, va acceptar el coixí que li oferien i obeint per superior impuls no s'hi assegué damunt, sinó que se'l posà sota les plantes dels peus fangosos i adolorits i hi deixà impreses damunt la rica tela les seves petjades.

Quan fra Salvador eixí del Palau, el Rei manà retirar i guardar amb gran cura aquell coixí que havia servit de tron a un home de tanta santedat.

La Reina, al cap d'un temps d'aquest fet, es va posar malalta de febres que li torturaven el cap. Els metges més acreditats no li trobaven remei pels dolors que sofrí i cansada Ella dels inútils esforços dels doctors, va ordenar que li portessin el coixí de fra Salvador i reposant el seu front damunt el vestigi de les plantes dels peus del frare, marcades damunt la tela, i invocant el seu record va experimentar la Reina malalta una completa curació del seu mal.

Allò fou una dada més a adjuntar a la fama cada dia creixent de fra Salvador.

A la Cort i arreu de la vila de Madrid es publicava el miracle i l'alegria de tothom per aquest esdeveniment vessava de tots els comentaris i converses, tant de la gent principal, com de la gent humil del poble.

FEU DE LA SEMANA

Continua la pluja de peticions dels catòlics de tots els indrets d'Espanya demanant que en la Constitució que s'està discutint es respectin els seus drets i els de l'Església.

— Els jaumins proclamen de nou els principis bàsics de la seva secular Comunió política i presten acatament reial a l'oncle carnal de Don Jaume, l'Infant Don Alfons de Borbó i Àustria d'Este.

— S'inagura un altre perillós període de vagues generals.

— En les eleccions parcials triomfa a Barcelona, per significativa votació, el candidat regionalista senyor Rahola.

— Es comenta la gran baixa de vots de les esquerres en les votacions del diumenge.

— La premsa andalusa lamenta la ràpida decadència de Sevilla i de tota aquella regió on la vida es fa impossible.

— Les remeses d'or del Banc a l'estranger són fetes per anar sostenint el canvi de la pesseta.

— En les Obertures de curs es registren casos dignes d'atenció. A Barcelona es repeteix la bullanga de cada any sense respectar-se ni el senyor Macià. A Valladolid, els actes revesteixen la solemnitat religiosa tradicional. A Salamanca el Rector Unamuno es mostra molt cristià i decebut pel fracàs del nou regisme.

— S'inagura el Congrés Hispano Americà de Cinematografia.

— Els diputats socialistes imprimeixen a la Constitució que es debat un caràcter brutalment socialista.

— Es suprimeix *Fray Junípero*, successor de *El Siglo Futuro*.

— El Govern no dóna importància a les incorreccions comeses per algunes classes d'El Ferrol.

— Es comenta la visita de Sanjurjo als generals processats.

— L'Agrupació Nacional de Finques Rústiques es queixa dels assalts i saqueigs que són elles objecte en molts punts d'Espanya.

— L'Assemblea de les Diputacions es dissol sense deixar rastre.

— Causen arreu conflictes les disposicions de Largo Caballero sobre treballs agrícoles.

— Es renoven les negociacions hispano-franceses per un nou Tractat de Comerç. Són molt difícils.

— Continua el tancament de fàbriques en diversos punts d'Espanya.

— Causen profund pessimisme els escàndols parlamentaris i el desbordament dels més rabiosos sectors en les discussions de la Constitució.

— S'inagura el Congrés Postal panamericà, i el presideix Alcalà Zamora.

— La Comissió de les C. C. que entén en el projecte de Reforma Agrària, l'acaba d'empitjorar fins al punt de fer-lo del tot impossible.

— Segons declaracions del Ministre d'Hisenda, el dèficit del Pressupost puja a 138 milions i 510 per ferrocarrils.

— L'Assemblea Nacional de forces vives reunida a Madrid demana el restabliment de l'autoritat i la pau als camps.

— L'arribada d'En Lerroux anima la política entorn els problemes de les Constituents, en les quals la discussió dels principis bàsics socials produeix una tensió nerviosa extrema.

La situació financiera de Turquia es fa insuportable.

— El Govern de Guatemala ordena un repartiment de terres de l'Estat al poble.

— El Congrés de famílies nombroses de França, que s'ha reunit a París, recomana al Govern la persecució implacable de la pornografia.

— Causa immillorable efecte l'Encíclica del Papa sobre la universal crisi present, predicant una Croada de Caritat per a superar-la.

— Creix el negre pessimisme dels Estats Units respecte a la crisi econòmica mundial.

— Diuen de París que els funerals de Don Jaume han estat solemnisssims. Serà inhumat a Viareggio.

— Dimiteix el govern del Reich.

— Els resultats de l'Assemblea de la S. N. han decebut moltes esperances. Pràcticament, gairebé res. El fracàs en la qüestió dels armaments i el conflicte nipo-xinès és molt lamentable.

— Comunicat oficial que ha estat facilitat sobre la sessió de clausura de les converses franco-alemanyes: creació d'una Comissió mixta germano-francesa, que estarà composta per representants d'ambdós Governos, així com la d'una Secretaria general comuna permanent.

La Comissió celebrarà les seves reunions, segons les necessitats del cas, en l'un o l'altre país, i començarà immediatament els seus treballs.

Haurà d'examinar totes les qüestions econòmiques que interessin ambdós països, sense perdre de vista els interessos dels altres països i les necessitats de la cooperació internacional.

Examinarà més especialment la possibilitat d'arribar a acords separats en cas necessari, però sota noves formes d'organització, cercant al mateix temps la possibilitat de noves sortides.

Els representants dels dos països subratllen que llur iniciativa no està dirigida contra l'economia de cap altre país i que no buscarà la solució de les qüestions sotmeses a la Comissió per iniciativa comuna en el domini de l'augment dels drets de Duanes; treballaran de comú acord per a solucionar les dificultats econòmiques i cercarà la cooperació d'altres països, i si l'estat de les coses ho exigís es podria examinar la possibilitat de concertar adords internacionals sobre la navegació, el tràfic i l'aeronàutica.

Aquesta obra ha d'ésser el primer pas vers el treball de cooperació, en el qual tots estan cridats a cooperar.

— Ha estat elegit president de la república de Xile el candiat Montero.

— La política anglesa empitjora i se'n ressent força la cotització de la lliura.

— El rei d'Anglaterra lliura a MacDonald el Decret de dissolució de les Cambres.

— S'embolica cada dia més la política argentina.

Noticiari

Espanya

La gran diada sacerdotal de Montserrat congregà als peus de la Patrona de Catalunya bona part de la Clerecia pairal presidida per egregis Prelats i l'aristocràcia intel·lectual de tan il·lustrada com virtuosa Classe. La premsa d'informació n'ha donat extenses notícies, molt interessants. La impressió que causen és que es tracta d'un magne esdeveniment eclesiàstic de cabdal transcendència religiosa i patriòtica-social.

— El Fiscal de la República ha denunciat la F. A. I. i la "Solidaridad Obrera". De més a més demana la presó d'algunes persones complicades en els afers criminosos de dita entitat. Ja era hora!

— Un diari republicà es queixa amargament de l'acumulació de càrrecs que es proporcionen molts correligionaris desaprensius amb perjudici d'altres de millors i en un temps en què tantíssims d'obrers no poden ni menjar. Té molta de raó.

— Són tants i tan greus els fets que provoca la discòrdia religiosa promoguda per la política atea del Govern, que no és possible ni tan sols enumerar-los; però bé n'hem de presentar algun de tant en tant per a fer-nos càrrec dels fruits maleïts de la política socialista que patim. Segons ha dit la premsa, a la Cambra s'ha produït un conflicte d'alguna gravetat per qüestions religioses. Fà alguns dies se celebrà un acte religiós, i per mantenir l'ordre, l'alcalde envià diversos guàrdies jurats.

En la sessió de l'Ajuntament un regidor socialista protestà que s'haguessin enviat guàrdies al dit acte, puix que no "es tractava més que una desfilada de draps i pals".

El veïnat, en assabentar-se d'aquestes manifestacions, acudí a l'Ajuntament en actitud tumultuosa i foren detinguts diversos manifestants. Això encara féu augmentar més el nerviosisme i novament acudiren davant l'Ajuntament nombrosos veïns cridant que se'ls detingués, puix que ells volien també cantar la salve.

L'alcalde, per a calmar-los, els manifestà que l'ordre de detenció no procedia d'ell, sinó del governador de la província.

Entre els elements catòlics regna gran inquietud contra les autoritats municipals.

— El número-index ponderat del preu de les subsistències que calcula l'Institut d'Investigacions Econòmiques de Barcelona, utilitzant els preus del dia 15 de cada mes i prenent els promedis de 1913 com a base, igual a cent, dona per als vuit primers mesos d'aquest any els resultats següents:

Gener, 207'2; febrer, 204'7; març, 210'3; abril, 198'4; maig, 201'7; juny, 198'6; juliol, 197'1; agost, 198'4; setembre, 198'6.

Durant el mes de setembre el preu de les subsistències no ha variat gairebé en relació al registrat

durant el mes anterior, ja que només ha pujat dues dècimes d'un enter. Són dades oficials.

Estranger

El Papa ha rebut un gran aplec d'entitats obres catòliques franceses i les ha felicitat pel seu exemplar comportament, pel que fan i pel que es proposen fer. Estigué amabilíssim amb els obrers.

— Segons les estadístiques que acaba de fer públiques el Govern, a Viena s'ha registrat una considerable disminució de la natalitat.

Abans de la guerra, la xifra corrent dels naixements a la capital d'Austria, oscil·lava entre 40 i 50 mil a l'any. En 1919 aquesta xifra descendí a 16.509.

Per les estadístiques de 1930, que s'estan confeccionant actualment, s'adverteix una nova disminució i en el que es refereix al primer semestre de l'any en curs, la xifra encara sofrirà una nova disminució.

El Ministeri d'Instrucció Pública, per la seva part, comunica que en vista de la considerable disminució de la natalitat, registrada durant els darrers anys, es nota ja la manca d'alumnes a les escoles infantils, i són molts els mestres que abans comptaven amb mig centenar o més d'alumnes i avui el nombre s'ha reduït a la dotzena y encara menys.

— Davant de vint mil persones el president Hoover ha inaugurat a Nova York el sumptuós hotel Paldorfatoria, que és un immens edifici que ha costat més de 140 milions de dòlars.

Té 2.200 cambres, totes elles proveïdes d'aparells de televisió. Magnífiques terrasses rodegen el magnífic edifici, al qual s'arriba per ferrocarril per un passatge subterrani construït exprofés.

El formidable hotel està al Park Avenue, i constitueix indubtablement una nova prova de l'audàcia dels empresaris nord-americans.

— Els Municipis dels Estats Units estan tarats econòmicament per la mala administració. Es cita el cas del de Filadèlfia, que està a l'última pregunta, fins al punt que molts mesos no pot pagar els empleats. El mateix passarà a Espanya abans d'un parell d'anys.

— S'ha clausurat a París l'Exposició Colonial de França en la qual tants de triomfs ha conquistat la part Missional Catòlica.

— El Ministre d'Hisenda de França ha dit a Ginebra que la causa principal de la present crisi econòmica mundial és l'afany de disfrutar que domina arreu. Quin acudit!

— El Congrés de les Famílies Nombroses celebrat a França ha reunit representacions de més de dos milions de persones. Cada vegada s'augmenten els socors que se'ls destinen. Exigeixen del Govern mesures severíssimes contra la pornografia.

— S'ha reunit a Brusselles la Confederació Internacional de Treballadors Intel·lectuals per tal de conquerir la força que li pertoca en el camp social al costat dels treballadors manuals i de les organitzacions econòmiques. Els intel·lectuals confederals passen ja d'un milió. És clar que no hi figuren tots els que en són, ni en són tots els que hi figuren.

En el Congrés es parla contra l'individualisme, però al pas que anem...

FOMENT DE PIETAT

**Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola**

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca

Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola
teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

**Compra i venda de finques
PRÉSTECES HIPOTECARIS**

BARCELONA

Aragó, 231, pral.

Telèfon 73105

PLAÇA DEL PI, 3 (enfrent l'Església)

De venda en totes les bones
Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permetre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratòries, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

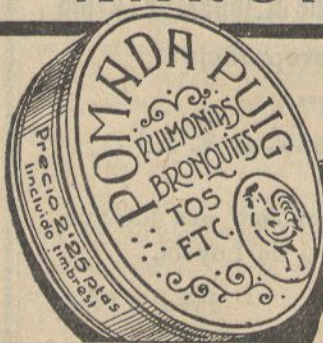
NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Taquí-Mecanografia
Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat

(1) L'Acadèmia Cots col·loca oportunament els seus alumnes dignes i capacitats.

COTS

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si algun dia tens aquesta feblesa, recorda't de la Loteria i estanc del carrer de Fernando, núm. 32 (prop al carrer d'Avinyó), on trobaràs tabacs, timbres, segells, etc. — No t'oblidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA